

A JÁRVÁNY, MINT LEHETŐSÉG

László Ervin üzenete¹

Egy világjárvány, amely lehetőség a gyökeres változásra - gyors és hatékony változásra egy jobb világért.

Olyan útelágazáshoz érkeztünk, amikor összetett és dinamikus rendszerben működő világunkban az – általunk érzékelt – eddig jellemző fejlődési irányvonal megszakad. Ez történik akkor, “*amikor az önstabilizáló, negatív visszacsatolással kiigazított ingadozások kikerülnek az ellenőrzés alól*” (László Ervin: Káoszpont, 2006). Egy évek óta vitatott és előre jelzett, globális ‘rendszerváltozást’ élünk meg.

A világot most uraló járvány gyökerestől felforgatja mindennapi életünket. E kikényszerített változásnak azonban, nem csak kellemetlen oldala létezik. A járvány lehetőség is arra, hogy elinduljunk egy olyan irányba, amely mindannyiunk számára pozitív minőségeket is hozhat. Ha szorongunk is és nem látjuk a fényt az alagút végén, fontos tudnunk, hogy ez a járvány is csak átmeneti. Hamarosan ez is, mint minden korábbi járvány, történelemmé válik. De a változás, amit eredményez, tartós lehet.

Jó pár dolgot megtapasztaltunk már a rendszerek változásairól. Ha a változás egyirányú, az visszafordíthatatlan. Ám ha a változás iránya nincs előre meghatározva, akkor benne van a választás lehetősége. Elágazás esetén megválaszthatjuk, merre menjünk. Ez azt jelenti, hogy tudatosan és tervszerűen irányíthatjuk sorsunkat. Ez jelenthet egy fényes jövőt; egy új korszakot, az értelem és virágzás korszakát. Az pedig, hogy így lesz-e, rajtunk, és csakis rajtunk áll. Rajtunk áll, hogy meglátjuk-e a fényt az alagút végén. Ragadjuk meg a lehetőséget!

Az elágazások válságot generálnak, és mint tudjuk, a válság egyszerre jelent veszélyt és lehetőséget; mindenképpen a változás kapuja. A kihívás abban áll, hogy azt az utat válasszuk, amely egy ésszerű és virágzó világhoz vezet. Ez egy vissza nem térő alkalom. Ha nem ragadjuk meg, visszatérünk oda, ahol eddig voltunk és kollektív végzetünk kilátásaival kell szembenéznünk (elvégzendő feladataink tovább halmozódnak). Ha a járvány indukálta szétesés során nem változunk meg, még sérülékenyebbé válunk; az általunk létrehozott fenntarthatatlan folyamatok végzetes fordulópontot érhetnek el és egy bolygónkat felrázó, világjárványt is felülmúló katasztrófa már nem feltétlenül lesz rövid vagy ideiglenes. Vajon mi következhet? Milliók halnak éhen és szegénység tombol - a járvány és az erőszak pedig további milliókat ragad magával? Vagy a kirekesztett menekültek tépik darabokra további társadalmak szöveteit? Avagy a szárazság miatt válnak a termékeny és zöldellő vidékek kopár pusztává? A tengerszint emelkedése miatt elárasztja a víz a bolygó emberek által lakott részének egyharmadát? Erőteljes viharok pusztítják el gazdagok és szegények otthonait? Vagy a helyi konfliktusok terjednek tovább és válnak először területi háborúkká, majd a földet megrázó nukleáris harccá? Fejlődünk ezen a bolygón vagy elhagyjuk a történelem színpadát? Ez egy elméleti szinten már megfogalmazott lecke. Itt a lehetőség, hogy a gyakorlatban is megbirkózzunk vele!

Furcsa és látszólag paradox módon, a járvány áruhába öltözött áldás is. Átala vehetjük észre, hogy egyetlen nagy család vagyunk egy olyan világban, amelyben mindenki függ a másiktól, és vagy együtt fejlődünk, vagy együtt épülünk le. Az eddig megszokott üzletmenethez, a közelmúlt normáihoz és gyakorlatához, értékeihez és feltételezéseikhez már nem lehet visszatérni. Egy másik út is nyitva áll előttünk, és rá is léphetünk. A világ rendszere megingott, az életünket eddig meghatározó társadalmi, gazdasági és kulturális rendszer alapjaiban rendült meg. Ami most történik, csak előjátéka a gyökeres változásnak—legyen az konstruktív vagy destruktív.

Fontos leckét kell megtanulnunk. Franklin Delano Roosevelttől 1933-as beiktatási beszédének szavaival élve: “*Semmi mástól nem kell félnünk, csak a félelemtől*”. Ha bátorságra teszünk szert, egy jobb világ vár ránk,

¹ A Budapest Club alapítója és elnöke, az Új Paradigma Kutatás László Intézetének alapítója és igazgatója, valamint a *Reconnecting to the Source* (St. Martin’s Press, New York, 2020) c. mű szerzője.

amely csak arra vár, hogy felépítsük. Ez azt jelenti, hogy alapos okkal remélhetünk, ha bizalommal és bátorsággal tesszük azt, amiben hiszünk. Higgyünk abban, hogy képesek vagyunk reményeinket beváltani.

Mi legyen hát a második lépés? Miután megerősítettük a hitünket, kitágítjuk tudatunkat. Tudatosítjuk azt is, hogy ezúttal más szinten kell cselekednünk; úgy, hogy tudjuk, hogy a bolygón lévő élet hálójának részei vagyunk. Ezúttal döntéseink meghozatalánál, reményeink megalkotásánál figyelembe vesszük az élet egységét. Nem csak „a mi embereink, a mi nemzetünk az első” – még csak nem is az emberiség az első. Az élet szférája az első, amely a Földet behálózza. Ha ez a szféra ép és egészséges, mi is épek és egészségesek vagyunk, virágzunk. Testünk is akkor egészséges, amikor teljes, és az emberiség teste is akkor egészséges, amikor teljes. Ezt az állapotot akkor éljük meg, ha magunkévá tesszük mindazon értékeket és dolgokat, amelyeken a bolygón osztozunk. Lelkünk mélyén tudjuk, tudtuk ezt.

Ám a modern világban elnyomjuk ezt a tudást, hogy ‘eszevesztetten’ az azonnali és tartós kielégülést keressük a pénzen és a hatalmon keresztül. Minden rendelkezésünkre álló dolgot felhasználtunk és minden eszközt bevetettünk, hogy elérjük céljainkat. Lenyűgöző a ma rendelkezésre álló technológia, amelyet azonban felelőtlenül használunk, tekintet nélkül a következményekre. Rövid távon gondolkodunk és figyelmen kívül hagyjuk nemcsak a Föld, de az utánunk következő generációk létjogosultságát.

Most a technológiák alakítják a világot. Ez veszélyes állapot: járulékos károk egész sorához vezetett.

Figyelnünk kell arra, hogy az általunk rendszeresen alkalmazott technológiák – környezetünk, élővilágunk, és az emberi lét szempontjából is - biztonságosak legyenek, szükségleteinket korlátok között kell tartani. Ez egy egészséges egyensúly elérését jelenti, amely lehetővé teszi, hogy a Földön az élet harmóniában virágozzon. A feladat végrehajtásában nem csak hatóságaink és intézményeink szűk racionalitására kell számítanunk. Az igazi iránymutatás nem felülről jön és nem is kívülről, hanem belőlünk, és alulról, az alapoktól. Kulcsfontosságú, hogyan gondolkodunk arról, hogy kik vagyunk, és hogyan viszonyulunk egymáshoz és a természethez. Az egyetlen tanács, amelyre hallgathatunk és hallgatnunk kell, az mély értelmű és bölcs. Ez pedig belülről jön: a szív szava. Mivel az élet hálójának részei vagyunk, annak együttes erői hatnak ránk és ösztönöznek, informálják tudatos és tudatalatti elménket. Ezért mélyen legbelül tudjuk, hogy az élet a Földön nem holmi dzsungel, ahol csak a legerősebb élheti túl. Az élet a Földön egy harmóniában működő rendszer, amelyet az empátia, a valahová tartozás és a feltétlen szeretet érzése is irányít. Ezt nem csak a vallási próféták és spirituális mesterek mondják nekünk; ezt mondják a két lábbal a földön járó kvantumfizikusok, kvantumbiológusok és transzperszonális pszichológusok is.

A belső énünkből jövő iránymutatás megbízható - sokkal megbízhatóbb, mint a gazdagság és hatalom egyoldalú kergetése. Társas lények vagyunk, és ezt magatartásunk, viselkedésünk, együttműködésünk révén fejezhetjük ki. Ez jó a világnak és jó nekünk is. Harmóniában élni másokkal és a természettel egészségesebbé, boldogabbá tesz, és nagyobb lesz a jutalma is.

Megváltoztak az alapok, amelyre építhetünk. Megváltozott a mérték, amelyhez életünket és sorsunkat igazíthatjuk. Vegyük kezünkbe életünk, közös sorsunk irányítását! Mi lehetünk a változás, amelyet látni szeretnénk a világban. Egy mérföldkövet jelentő útválasztás során alakíthatjuk sorsunkat. Ezt kell észrevennünk és ennek megfelelően cselekednünk. Egészségünk, jólétünk, túlélésünk függ ettől.

Megköszönhetjük a járványnak, hogy megnyitotta számunkra a teljes körű átalakulás lehetőségét. Most egy jobb világot hozhatunk létre, egy olyan világot, amely beteljesíti az emberi szellemiség erejét és potenciálját. Ez most a legizgalmasabb és legfontosabb feladata életünknek.